

Laški okraj. Gospodarska kriza našega kmeta postaja čim dalje hujša. Na binkoštni terek se je vršil v Laškem živinski sejem, kateri je bil jasna slika težkih in obupnih razmer, ki tlačijo sedaj našega kmeta. Kmetje so sicer prignali živino, pa kupcev ni bilo, zato se ni skoraj nobenih kupčij sklenilo. Povprečna cena za srednje vole je Din 6.50 za kg žive teže, pa tudi nižje, le malo pri kakšnem slučaju so cene višje. Prvi dohodek, ki ga je imel kmet spomladi, je bil izkupiček za mlade prašičke. Zadnja leta so se prodajali 7-8 tednov stari po 200 Din, a letos samo po 75 do 100 Din. Zadnji čas pa sploh nihče ne vpraša po njih. Vse pa, kar kmet kupuje, pa le malo pade v ceni ali pa nič. Dne 15. avgusta zapade v plačilo prva polovica davkov. Ze sedaj nas navdaja skrb, kje bo denar za plačilo davkov. Kmetstva so začeli kupovati meščani. Še nedavno je dvoje kmetov posestev prešlo iz kmetov v meščanske roke. Na vsak način je potrebno, da se pri iztirjanju davkov malo postopa, oziroma se rok podaljša.

*

V ozadju je nemški kapital.

Usoda litvanskega in poljskega naroda sta si zelo podobni. Oba naroda sta prišla pod caristično Rusijo in si ohranila od svoje nekdanje slave ter veličine v skupni poljsko-litvanski državi samo še lepe spomine in neizmerno hrepenenje po samostojnosti. Najboljši sinovi obeh narodov so radi svoje udanosti katoliški veri polnili caristične ječe ali pa živeli v pregnanstvu v Sibiriji. Zato se zdi skoraj nemogoče, da dvaja kulturni boj ravno v tisti Litvi, ki je toliko pretrpela in žrtvovala za katoličanstvo.

Kulturnega boja si litvansko ljudstvo ni želelo in ga obsoja, ker nima od njega nikakih kulturnih, narodnih, gospodarskih ali političnih koristi, ampak samo škodo. Kulturni boj mu odvzema svobodo, gazi častitljiva narodna sporočila in ga spravlja pod oblast tujega kapitala. Pravi oče litvanskega kulturnega boja je namreč nemški kapital. Da bi si zagotovil litvanski trg in ga zaprl Poljski, je podpiral pretirane desničarske litvanske kroge v njihovi gonji proti Poljakom in katoličanstvu. Samo v boju proti katoličanstvu vidi jamstvo za nadaljnje poljsko-litvansko sovraštvo, ki nudi nemškemu kapitalu velike koristi. Katoliška preteklost poljskega in litvanskega naroda ter njuna organična zveza s Cerkvijo bi v dobi oživiljajoče se Katoliške akcije prej ali slej morali dovesti do pravih odnosov med Poljsko in Litvo. S pomočjo temnih tujih sil, ki si hočejo preko Litve pridobiti vpliv na ostale baltiške države in si ustvariti direktno zvezo s Sovjetsko državo, se je posrečilo protikatoliški struji z nasiljem vreči krščanske demokrate iz vlade in se z nasiljem obdržati na državnem krmilu. Ko so usta in časopisi sedanjih oblastnežev prepolni nacionalističnih gesel, se v Litvi mirno utrjuje nemški kapital. Litvanski vladni krogi vidijo nevarnost samo v tistem katoličanstvu, ki je edino rešilo litvanski narod germanizacije in rusizacije,

ter vzgojilo skoraj vse najboljše buditelje in borce za narodno svobodo. Ako ravno vedo, da brez litvanske katoliške duhovščine ne bi bilo litvanske države, vendar proglašajo katoličanstvo za -- državi nevarno. Svoje postopanje prikazuje litvanska vlada svetu na ta način, kakor da bi se samo branila pred rovarjenjem katoliških škofov in duhovnikov.

*

Izdal. Profesor, ki ima v zavodu nekaj dečkov: »Tako daleč si že torej prišel, Fric, v kleti si lizal mleko? Kako se imenuje bitje, pred katerim ne ostane nič skrito, ki vse vidi, pred katerim sem le majhen prah?« — Fric jokajoč: »Gospa profesor.«

Ko je slavni francoski satirik Rable ležal na smrtni postelji, so se zdravniki v njegovi navzočnosti posvetovali, kako in kaj. Tedaj je bolnik, ki je bil sam izvrsten medicinec, odprl še enkrat oči in rekel: »Gospodje, dajte, da umrem naravne smrti!«

Vzgojno stališče. Ljudsko šolo obišče nadzornik. Med poukom zapazi, da učiteljica vsakega pokliče, kdor se z roko oglasi, samo enega ne. Nadzornik je radoveden, zakaj to. Učiteljica mu pojasni, da je tisti učenec malo »tako« in hoče včasih vedeti čudne stvari. Nadzornik pokara učiteljico: »Vzgojno stališče zahteva, da se posebno skrbno zavzamete in zanimate za zaostale reveže. Prosim, vprašajte ga takoj, kaj hoče!« — »No, mali, kaj boš pa ti povedal?« se obrne učiteljica na fanta. — Deček počasi vstane in se odreže: »Tale zraven mene me je vprašal, koliko časa bo tistile osel še tu ostal . . .«

Najemnina za to hišo je 2000 Din mesečno in 1000 Din v naprej kot aro. — »Kje pa imate hlev?« — »Kakšen hlev, čemu vam ba bo?« — »Za onega osla, ki vam bo tako visoko najemnino plačal!«

Hipohonder: »Gospod doktor, včeraj sem bil pri Vašem predavanju o ledvičnih boleznih in sem trdno prepričan, da imam to bolezen.« — Zdravnik: »Nesmisel! Ta bolezen je taka, da bolnik nič ne čuti bolečin.« — Hipohonder ves prepaden: »To se čisto strinja.«

Neki mož je prišel v urad ter naznanil, da mu je pes stekel. »Moj dragi,« pravi uradnik, »pojdite v prvo nadstropje, jaz imam samo kugo na parkljih in gobcih.«

Nevarni bacili. Nekoč je sedel učeni profesor v krogu svojih sorodnikov. Dobro so jedli in pili. Za posladek so prinesli tudi črešenj. Učenjaku so kaj dobro teknile, a preden jo je dal v usta, je pomočil vsako črešnjo v kozarec vode. Ko ga je eden izmed sorodnikov vprašal, zakaj to dela, je mož zobal dalje, obenem pa je začel predavati o neizmernem številu bacilov, ki se drže na površini vsake črešnje. »Poglejte,« je rekel, »človek ni nikoli dovolj previden pred nevarnostjo bacilov, ki na-

padajo in polagoma upropastijo še tako zdrav organizem. Če si hočete prav, posnemajte mene in si osnažite vsako črešnjo, preden jo pozobljete!« Ko je bil končal pridigo, se je globoko zamislil, vzela kozarec z vodo, v kateri je pral črešnje in izpil na en dušek.

Znanec je rekel detektivu: »To je pa res čudovit in razburljiv poklic!« — Detektiv: »Priznavam, zadosti razburljiv. O tem vam lahko zapojem pesmico.« — Znanec: »Ste li že tudi kedaj zasledili velike sleparje?« — Detektiv: »Gotovo, med njimi ta slučaj: Stvar je šla za lepo mlado deklico. Prisegel bi, da je nedolžna kot angelj, a se je izkazala kot prava vražja baba.« — »Kako ste pa na to prišli?« — »Za ženo sem jo vzela!«

Materin nasvet. Hčerka: »Mama, jaz sem se danc sprla z mojim ženinom. Kdo izmed naju mora prvi odnehati?« — Mati: »Pred poroko ti, po poroki pa oni!«

Hudi pes. Tuji gospod je šel mimo neke hiše. Na pragu je sedel majhen deček in vprašal tujca: »Gospod, ali se ne bojite našega psa?« — Gospod vpraša: »No, kje pa ga imate? Je li velik?« — Deček: »Prihodnje leto ga bomo kupili.«

Zdravnik: »Torej pazite, ljubi moj! Te kroglice tu so za bolečine v ledvicah, tablete za želodec, one kroglice pa za živce!« — Bolnik: »Lepo, gospod doktor, ali kako vejo ta zdravila, kam naj gredo, ko so enkrat notri?«

Na razpotju. Dolgovič: »Zdaj pa res ne vem, ali naj posestvo prodam ali ne. Če ga ne prodam, ne morem plačati davka, če ga pa prodam, mi pa davka ni treba plačati; to se torej pravi, če posestvo prodam, tedaj ga smem obdržati, če ga pa hočem obdržati, moram ga prodati. Ali je to zanimivo! Moram še enkrat premisliti!«

*

Raznoterosti.

Kako dolgo prebavlja želodec meso? Profesor dr. Mangold in dr. Meyer sta delala zanimive, čeprav nekoliko trde, poskuse, da ugotovita, kako dolgo prebavljajo različni živalski želodci različne vrste mesa. Razne vrste mesa sta dala v male kovinske preluknjane posodice, na te posodice sta pritrdila še tanke verižice, potem pa sta dala posodice požreti psu, čuku, vrani in kokoši zapored. Na verižici sta posodice vedno lahko potegala iz živalskih želodcev in pregledovala učinek prebave. Pes je govedino najhitreje prebavil (v 11 urah in 20 minutah), potem jo je prebavil čuk, zatem vrana in kokoš. Kokoš je rabila za prebavo 17 in pol ure. Najhitreje so prebavile poskusne živali golobje meso, potem ribje meso, svinjino in govedino. Tudi način priprave mesa je važen. Najhitreje so živali prebavile kuhano ali pečeno meso, suho meso kuhano, suho meso surovo in najtežje so prebavile surovo sveže meso.

Kadilec po smrti. V češkem mestecu Prerovu je umrl pred nekoliko dnevi ključavničar Hasek. Ker so bile okol-

ščine njegove smrti precej skrivnostne, je dala oblast njegovo rakev izkopati in odpreti. Kako so se začudili, ko so našli v njej mrtveca vsega pokritega s cigaretami! Toda vdova je kmalu razjasnila to stvar. Povedala je, da je bil pokojni strasten kadilec in da je še na mrtvaški postelji izrazil željo, naj ga po smrti dobro založijo s cigaretami. In žena mu je to poslednjo željo izpolnila.

Odkritje magnetičnega severnega tečaja pred 100 leti. Dne 2. junija je minulo 100 let, odkar je bil odkrit magnetični tečaj od Jamesa Clarke Rossa. James Ross, ki je preživel skoraj celo življenje v severnih pokrajinah, je bil poveljnik severnotečajne ekspedicije, katere se je lotil njegov stric John Ross v letih 1829—1833, da bi preizkusil severnovzhodni prehod proti vzhodu. James Ross, ki je spremljal v letih 1819—1827 Parrija na štirih severnih ekspedicijah, sicer ni dosegel zaželenega cilja — severnega tečaja, pač pa je zarisal kot prvi na karti obal Bootlin Felix in King William dežele. Po hudem boju z ledom je morala zapustiti ekspedicija parnik »Victory«, ki se je bil podal kot prvi na raziskavanje večnega ledu. Po dolgotrajni vožnji v čolnih so bili člani severne ekspedicije rešeni od pomožne ladje.

Kaznovana pohlepnost. Neki hišni lastnik v Parizu je odpovedal stanovanje svojemu najemniku, uradniku Filipiniju, češ, da potrebuje prostore za svojega bližnjega sorodnika. Ko se je Filipini upiral, je gospodar sodnijsko dosegel prisilno izselitev. A pozneje se je izkazalo, da je zasedla stanovanje namesto dozdevnega sorodnika podružnica neke inozemske banke. Namesto 6000 frankov ki jih je plačal Filipini, je znašala nova stanarina že 40.000 fr. Hišni lastnik je torej naredil izvrstno kupčijo. A policija je to reč prijavila sodišču. Sedaj je moral pohlepni hišni gospodar plačati najvišjo v zakonu določeno globo v znesku 5000 frankov poleg 30.000 frankov odškodnine nezakonito deložiranemu Filipiniju.

Ribiči brez kruha. Moskovska »Izvestija« prinašajo pritožbo nad 600 ribičev iz Balaklavskega zaliva na Črnem morju. Pričeli so pomladanski lov, pa zelo trpijo vsled pomanjkanja živil. Pogrešajo najbolj kruh. Ostati bi morali po več dni na morju, da bi opazovali nastavljene mreže in trnke. A na odredbo prehranjevalnega urada v Sevastopolju dobijo vedno samo za eden dan kruha, da »ne bi predaleč odhajali od obale«. Vsled tega morajo ribiči, najsi imajo še toliko sreče pri lovu, zvečer vedno dvigniti sidra in odriniti nazaj v Sevastopolj. Drug dan zopet dobijo kruh, zopet odrinejo na morje in večkrat ostanejo brez plena, ker so med tem odšle ribje jate kam drugam. K temu poročilu »Izvestij« je pripomniti, da se oblasti najbrže boje tihotapljenja tujega blaga, ali pa da bi morebitni begunci uhajali na Turško.

Otok mučenikov. Devet km daleč od Rocheforta na Francoskem ob ustju reke Charente leži neobljuden, z borovjem poraščen otočič Madame. Zdaj je

na prodaj. Država bo obdržala samo le najvišji vrh z razvalinami nekdanje srednjeveške trdnjave. Še pred 50 leti so notri stanovali vojaški kaznjenci. Zdaj je poslopje prazno in biva notri le samo en čuvaj. Ob času lova na tunine mu dela družbo več ribičev, ki prenočijo v njegovi čolnarni na obali. Zato se dviga ob jugozapadnem koncu otoka veliko razpelo, kjer se zbirajo vsako leto jeseni številni romarji. Med revolucijo so bile ob otoku zasidrane barke s stotinami ujetih duhovnikov, ki so tu umirali na legarju, ali tudi bili obešeni, ker niso hoteli zatajiti vere. Rablji so pometali ostanke v morje, pa tok jih je pozneje vedno vrgel na skalovje Madame. Po revoluciji so ljudje svečano pokopali kosti mučenikov in nad njimi zgradili kapelico. Visok kamenit križ na kraju, kjer je vrglo morje na obalo ostanke umorjenih in onemoglih, je zdaj postal priljubljena božja pot.

»Črna roka« v Švici. Policija v Ženevi je izsledila tolpo mladoletnih nepridipravov, ki so pod vplivom znanih kriminalnih in detektivskih filmov sami poskušali izvrševati to v dejanju, kar so videli na platnu. Organizacija je bila seveda »tajna«, znak organizacije pa je bila »črna roka«. Organizacija je začela »poslovati« pred nekaj časom. Takrat je bila policija obveščena, da je bil iz nekega čakajočega avtomobila ukraden žepni robec. Potem zopet je bila ukradena škatljica vžgalic, potem pa je šlo vedno na višje. Uspehi so zlikovce napravili tako predrzne, da so začeli razne ukradene malenkosti pošiljati na naslov policije po pošti, vsaki pošiljki pa so priložili vizitko s »črno roko«. Policija je dolgo imela vse to početje za otročje budalosti. Ko pa je »črna roka« enkrat ukradla večjo vsoto denarja, je postala stvar resna in policija je kmalu dognala, da so v tej organizaciji sami mladoletni frkovci, ki jih je kmalu vse polovila in po zaslugi kaznovala, brez strahu pred skrivnostno »črno roko«.

Navidezna smrt. V neki občini blizu Tešina se je primeril zanimiv slučaj navidezne smrti. Neka samotna ženska, ki je že dalje časa bolehal, ni v zadnjem času celih 24 ur ostavila hiše. Sosedje so odprli stanovanje in jo našli otrdelo. Po njih sodbi je bila mrtva. Veleli so jo prenesti v pokopališčno kapelico. Ko so jo ženske naslednjega jutra umivale in jo hotele položiti v rakev, se je navidezno mrtva ženska dvignila in se zelo čudila svoji okolici. Ženske so se seveda močno prestrašile, vendar pa so imeli toliko poguma, da niso zbežale, marveč odnesle bolnico takoj domov in jo izročile zdravniški oskrbi.

Finska bo zopet pila. Po dolgih letih »suše« je Finska po odredbi zakonodajne zbornice zopet upravičena do prave pravcate pive, in sicer močne 2.25 odstotkov. Vse pivovarne so naravnost preplavljene z naročili, in dasi delajo vse s polno paro, jim jih je nemogoče pravočasno izvršiti.

Zob v pljučih. 28 letna Mrs. Williams v Chikagu se je morala nedavno podvreči nenavadni operaciji, za kar se je morala podati k posebnemu specialistu. Operacija je srečno prestala in se potem vrnila domov. Pred nekaj tedni je ženski izginil iz ust en zob. Za stvar se ni sprva dosti brigala, dokler se ni par dni pozneje pojavila

pri njej visoka vročica. Preiskava z X-žarkii je pozneje pokazala, da je prišel manjkajoči zob skozi sapnik v pljuča.

Oče uči sinova ropati. Neki družinski oče v Troutdab v Severni Ameriki hoče naučiti svoje otročiče zelo dobičkanosne obrti. Medtem, ko je mama sedela zunaj v avtomobilu, je papa z dvema sinčkoma stopil v banko. Sinova, katerih se ni noben 10 let star, sta pristopila k prodajalni mizi in položila na njo pest drobiža ter prosila uradnika, naj bi jima za to dal debel denar. Medtem ko je uradnik drobiž štel, je pristopil oče in ga s samokresom potisnil v sobo v ozadiju, kjer so ga nato vsi trije zvezali, pobrali iz blagajne 400 dolarjev ter se potem odpeljali v avtomobilu, ki jih je čakal zunaj.

Naposled se mu je samoumor le posrečil. 56letni Merlin Andres v mestu Los Angeles v Kaliforniji se je naveličal življenja. Vsedel se je v svojo sobo, odprl plin in čakal na smrt. Bela žena pa ni hotela takoj na komando priti in tako je Andresu postalo dolgčas. Da bi se v zadnjih trenutkih malo razvedril, si je prižgal cigareto. Temu je sledilo takoj dovolj »zabave«, kajti užgal se je plin, eksplodiral in raznesel celo hišo. Andres je sicer dosegel svoj cilj, a ne vsled plina, marveč vsled težkih poškodb, katerim je podlegel.

Pijančevanje — posledica sladkosnednosti. Na nekem zborovanju londonskih zdravnikov je neki medicinec povdarjal v svojem govoru, da starši, ki dovoljujejo svojim otrokom prekomerno zavzivanje slaščic, jim ustvarjajo s tem temelj za bodoče pijančevanje. Izvajal je, da se s prekomernim uživanjem sladkih jedi goltanec privadi posebnemu dražljaju, katerega išče v poznejših letih v alkoholu.

Hotel ženo ustrašiti, pa se skoro ustrelil. 34 letni K. Stone v Chikagu je hotel zatrditi svoji ženi, da jo še vedno ljubi. Žena mu je namreč očitala, da ima razmerje z neko sosedo. Mož je nato zgrabil samokres, ga pritisnil na sence in zagrozil ženi, da si bo končal življenje, ako mu ne bo verjela. Žena pa mu ni niti imela časa odgovoriti, kajti komaj je izgovoril, je že tudi počil strel, ki je moža nevarno ranil. Samokres je sprožil neprostovoljno, ko mu je prst zdrknil in pritisnil na petelina.

Sredstvo proti mišim. Dobro sredstvo proti mišim so baje smrekove vejice. — Smrekove vejice zdrobimo ter zamašimo z njimi luknjo. Baje že duh sam prežene miši. Če to parkrat storimo, se kmalu znebimo miši in podgan. Smrekove vejice so tudi lahko suhe.

Preveč krvi žrtvoval za druge. V Philadelphiji je umrl 47 letni Kennedy, ki je tekom zadnjih 18 let rešil življenje okoli 150 osebam s tem, da je potom transfuzije dal za nje svojo kri. Ta njegova darežljivost je po mnenju zdravnikov tudi kriva njegove smrti. Tolika izguba krvi je namreč preveč delovala na njegovo srce, ki je vsled tega prenehalo biti.

Sam za se poklical pogrebника. Nekega večera je v Chikagu pogrebnik J. Hodkinson dobil po telefonu sledeče sporočilo: »Tukaj govori tvoj prijatelj Greer Gallo-way. Pridi semkaj pome.« Tem besedam je neposredno sledil pok strela. Hodkinson je obvestil policijo in nato odhitel na Gallo-wayjevo stanovanje. Predno je odprl tam-

kaj vrata, je začul še drugi strel, in ko je prišel v stanovanje, je našel svojega prijatelja ležati z dvakrat prestreljeno glavo umirajočega na tleh.

Učiteljica se žrtvovala za otroke. V brezuspešnem poizkusu, da bi rešila dva otroka pred prihajajočim vlakom, je 26 letna učiteljica Miss Helen Scott v kraju Geneseo v Severni Ameriki izgubila življenje. Z njo sta bila ubita tudi oba otroka. Učiteljica je vzela svoj razred na izlet. S tremi otroci je stala na nekem malem železniškem mostičku, ko nepričakovano pridrvi vlak. Otroci so postali zmedeni in so skočili naravnost na progo. Učiteljica je skočila za njimi, da bi jih potegnila na varno, in se ji je tudi posrečilo, da je enega

otroka pravočasno vrgla s proge. Za druga dva pa je bilo že prepozno. Zadel jih je vlak in jih vrgel visoko v zrak ter jih na mestu ubil.

Predsednik Hoover za razorožitev. Početkom maja je bilo v Washingtonu zborovanje mednarodne trgovske zbornice. Zborovanje, katerega se je udeležilo okrog tisoč delegatov, je otvoril predsednik Združenih držav Hoover s pozdravnim nagovorom. V svojem govoru je povdarjal, da velik del krivde za sedanjo gospodarsko krizo leži na orožju, pod katerim svet danes naravnost ječi in ki ovira vs o uspešno sodelovanje med narodi.

»Svetovni stroški za oboroževanje,« je dejal Hoover, »znašajo letno pet milijard

dolarjev, kar je okrog 70 odstotkov več, kakor je bilo pred svetovno vojno. Kljub temu, da smo vsi podpisali Kelloggov pakt, s katerim smo obsodili vojno kot sredstvo za poravnavo mednarodnih sporov, štejejo vendar armade celega sveta danes pet in pol milijonov mož v aktivni službi in nad dvajset milijonov v rezervi. Vse te velikanske sile, ki ogromno prekašajo predvojno stanje, je treba razorožiti, da bodo prišli narodi do medsebojnega zaupanja in da se bodo odstranile neprestane grožnje in strah, ki imajo za posledico nestalnost, politično in ekonomsko. To ovira svet, da ne more priti na njem do zdravih razmer, in vojaške sile požirajo ogromne vsote narodnega premoženja.«

Za našo deco.

Tone Palčič.

Uvod.

To je bilo pred davnim, davnim časom, še v dobi, ko so zajci preganjali pse, žabe predle na kolovratu, a mačke nosile čevlje.

Neki dobri vili je prišlo tedaj na pamet, da bi malo potovala po svetu. Naročila je, naj ji vprežejo v lahek voziček dvanajst krilatih miši.

Ko je dospela v bližino siromašne vasi, je stopila z voza in se je izpremenila v staro ženo. Radovedna je bila, kako jo bodo sprejeli. Šla je v prvo hišico. Tu je stanoval reven drvar s svojo ženo. Bila sta zelo revna, pridna in gostoljubna. Kar sta imela, sta vse prinesla pred vilo.

Vila je bila z njima zelo zadovoljna. Zato ji je rekla pred odhodom:

»Jaz sem vila. Videla sem, da sta vrla človeka. Kaj si želita? Le povejta! Vajino željo bom takoj izpolnila.«

»Oh, dobra vila!« je zaklicala žena. »Imava njivico, zdaj docela posejano; imava lepo kravico; imava najino hišico, v kateri si sedaj. Dovolj za srečo in zadovoljstvo. Ali nekaj je, kar tako zelo poželiva. Da bi samo imela dete, čeprav ne bi bilo večje od palca na roki. To bi bila za naju največja sreča.«

Vila je izginila.

Čez nekaj časa po tem razgovoru se je v tej revni hišici rodilo dete. Ali bilo je tako malo, tako drobno, da res ni bilo večje od palca na roki. Zato je dobilo pri krstu ime: Tone Palčič.

»Foj, joj!« je jadikoval nezadovoljni oče. — »Kaj bom s tem palčkom? Kaj naj postane iz take malenkosti? Zakaj nama vila ni dala deteta, kakršna je druga deca? Ti žena si vsemu temu kriva. Samo da imaš dete, tako ali tako!«

»Ne govori tako, dragi moj,« je odgovorila žena. »Čeprav je dete majhno, pomni, da bo še iz njega velik in slaven junak. O tem sem povsem prepričana.« Neizmerno je ljubila svojega sinčka.

Ker je bilo siromaštvo v hiši, starši niso kupiti zibelke, ampak položili so otroka v očetov čevljev. Mati ga je izpolnila z vato, napravila pokrivalce in Tonetu je bilo prav udobno in ugodno spavati. Ko bi bil večji, so mu hoteli kupiti pravo dečko postelj.

Dnevi so minevali. Tone je ostal po velikosti isti, niti za las ni bil večji od palca. Ali bil je tako ljubezniv, tako vesel, tako pameten, da njegovi starši niso niti več tožili, da je vedno tako majhen.

Kmalu je shodil. Tedaj je bil posebno živahen in nemiren. Povsod ga je bilo polno. Zato je

marsikdaj kam padel, ali to ga ni prestrašilo. Bil je jako hraber. Njegova mati je imela prav, ko je rekla, da bo še nekoč junak.

Nekega dne se je bojeval z velikim pajkom. Niti na um mu ni prišlo, da bi zbežal. Po dolgem boju je ubil pajka z iglo, ki mu je služila kot meč. Pomislite, da je bil zanj pajek to, kar n. pr. za nas volk!

Tone je imel eno veliko napako. Vse je hotel videti. Tako je nekoč s trudom splezal na mizo, samo da vidi, kaj je v nekem kozarcu. Bilo je mleko. Toliko se je nagnil čez rob, da je padel v kozarec, in sigurno bi bil utonil, da ni baš tedaj pritekla mati.

Najrajši je tekel po travniku. Tedaj se je v travi povsem izgubil, ker je bila napram njemu kakor gozd. Nekoč ni dosti manjkalo, pa bi ga bila krava pogoltnila. Ali Tone je začel kričati, ko ga je imela že v gobcu, in se tako otopati, da je žival vsa začudena odprla gobec. To je Tone baš hotel. Hitro je skočil na tla in tekel domov, kakor da bi se nič ne bilo zgodilo.

Ko sta oče in mati za to izvedla, nista vedela kaj storiti. Oče je karal mater, da na Toneta premalo pazi. Mati pa, čeprav je dečka jako ljubila, ga je prav pošteno oštela.

Tone Palčič potuje.

Po tem nemilem dogodku je Tone materi obljubil, da ne bo šel več iz hiše. Ali ni se držal te obljube. Čez nekaj dni je odšel na polje, kjer so baš bili poželi pšenico, da vidi, kaj bi bilo tam novega. Tu je videl mnogo ptic. Posmatral jih je z velikim veseljem. Velik orel se je zibal prav nad dečkovo glavo v mirnem zraku.

»Oh, Kako krasno je biti v taki višini!« je pomislil Tone. »Res srečne so te ptice. Kaj bi dal za to, da bi mogel leteti po zraku, namesto da se moram truditi tu na tleh.« Pozdravljal je orla, da mu je mahal z lepim klasom.

Nesreča je hotela, da je orel to zapazil. Kakor strela se je zaletel doli, zgrabil klas in se zopet dvignil. Ojoj! Bedni Tone si je bil ovil klas okoli roke in tako je moral z orlom v oblake.

V začetku je bil zelo začuden in ni niti prav razumel, kako in kaj. Ko se je zavedel, ni začel jokati, ampak vesel je bil, da se mu je to pripetilo in da se izprehaja po oblakih, kakor si je to bil že zdavnaj želel. Samo ko si je nad seboj malo ogledal velikega ptica, se mu je srce stisnilo. Kam ga nosi? Morda kam, da ga požre! Žalost ga je prevzela. Spomnil se je svojih staršev in svoje postelje ob ognjišču.

(Dalje sledi.)

Križevci pri Ljutomeru. Samski stan je zamenjala pridna Marijina družbenka Pepca Heric iz vatevledne hiše iz Stare Novovasi z uglednim mladencičem Antonom Nedeljko iz Bolehnečic. Poroko sta obhajala v Mariboru. Na gostiji je bilo mnogo ljudi, ki smo bili prav židane volje pri ljutomerski kapljici.

Sv. Lovrenc v Sl. g. Na trojičko nedeljo, to je dne 31. maja t. l., sta se v tukajšnji farni cerkvi poročila Repič Vincenc in Nežika Zorman, oba iz dobre krščanske hiše. Bog daj srečo in blagoslovi! — Na gostiji se je nabralo za dijaško sementišče v Mariboru 150 Din. Bog plačaj!

Zg. Ponikva, Zalec. Dekleta Mar. družbe so dobila novo in lepo zastavo, katero so iz najfinejše franc. svile izdelale č. šolske sestre v Mariboru. Bila je lepa slovesnost.

ZAHVALA.

Podpisana se iskreno zahvaljujeva cenjenemu upravnistvu »Slov. Gospodarja« za pomoč po najinem požaru, ki nama je dne 13. maja t. l. upepelil vsa najina poslopja. Ker sva naročnika »Slov. Gospodarja«, nama je cenjena uprava lista takoj izplačala svoto, ki jo je obljubila svojim naročnikom v slučaju požara. Priporočava ta list vsem sosedom ter uljudno prosiva, da si ga naročijo!

Okoliča Brezovo, Zg. Ponikva.

J. in M. Hrovat.